

MẠNG LƯỚI .. LIÊN ĐỐI

Cristina Lombardi vừa tròn 15 tuổi. Hành trình 15 năm hiện hữu của Cristina quả là một phép lạ. Phép lạ của tình yêu liên đới. Cristina được sinh ra 2 lần. Lần thứ nhất từ cha mẹ ruột và lần thứ hai từ cha mẹ nuôi.

Cha mẹ ruột đã bỏ rơi Cristina lúc bé chào đời ngày 20-11-1991 tại bệnh viện bách khoa Gemelli ở thủ đô Roma .. Lý do vì bé sinh ra hoàn toàn tàn tật, tàn tật 100%, giống y như một khúc gỗ! Bé bị bỏ rơi nên nhà thương chăm-sóc bé. Nói là chăm-sóc nhưng thật ra bé cũng bị bỏ-rơi lẫn-lóc, chỉ được chăm-sóc tối thiểu!

Cuộc sống thảm thương của bé Cristina gây chấn-trở trong lòng bà **Silvia Dolfini** - một trợ tá xã hội - đã lập gia đình và có 4 con. Bà đem câu chuyện ra bàn với chồng và các con. Sau khi nghe trình bày, toàn gia đình cùng đêm-chiều nghĩ ngợi. Phải làm một cái gì đó để giúp bé Cristina thoát ra cảnh tàn tật. Mọi người đồng ý thử đem bé cùng đi nghỉ hè. Nếu mọi sự xuôi chảy, sẽ đưa bé về nhà và nhận bé làm con nuôi. Nếu không, phải chọn một giải pháp khác.

Tháng 7 năm 1992, bé Cristina được đưa vào gia đình Dolfini. Bé Cristina không cười, không khóc và đứng dưng với mọi người mọi vật chung quanh. Đúng là một khúc gỗ! Rồi bé được gia đình Dolfini đưa đi nghỉ hè trên miền núi. Mọi người cố gắng kích-thích và khơi-động cảm xúc của bé. Nhưng kết quả thật ít ỏi. Dầu vậy không ai nản lòng. Và từ từ từng chút một, bé Cristina bắt đầu bộc lộ cảm tình. Những nụ cười đầu tiên rồi những tiếng khóc và tiếng kêu. Nghĩa là, bé Cristina bắt đầu cuộc sống thật của con người. Cuộc thí nghiệm đã đưa đến kết quả.

Nhưng rồi gia đình Dolfini gặp khó khăn. Bởi lẽ cả hai ông bà Silvia và Giuseppe đều đi làm - đặc biệt vào ban sáng - và cả 4 đứa con đều đi học. Phải làm thế nào bây giờ? Ông bà liền kêu cầu tình liên đới của vài bà mẹ gia đình khác. Ông bà tổ chức cuộc gặp gỡ giữa bạn bè sống cùng khu phố. Có tất cả 12 bà mẹ Công Giáo bằng lòng góp một tay trong việc chia nhau chăm sóc bé Cristina vào ban sáng. Từ đó trở thành “mạng-lưới liên-đới” giữa các gia đình.

Thời gian lặng lẽ trôi qua. Tình-liên-đới tăng dần kéo theo sự thức-tỉnh tình-cảm của bé Cristina. Mọi người đều yêu thương bé. Bù lại, bé cũng yêu thương tất cả và kín múc từ mỗi bà mẹ nuôi một điểm đặc thù.

Trong số các gia đình nhận nuôi bé Cristina nổi bật gia đình **ông bà Elena và Paolo Lombardi**. Ông bà tự nhủ: “Không thể để bé Cristina lêu-bêu trôi-dạt từ gia đình này sang gia đình khác. Trái lại, cần phải trao cho bé một cơ-may tìm thấy một điểm-tham-chiếu duy nhất, nghĩa là sống trong một gia đình cố-định với một bậc cha mẹ nuôi cố-định”. Nghĩ thế nên ông bà quyết định nhận bé Cristina về làm con nuôi.

Ông bà Lombardi có hai ái-nữ đã lớn, 24 và 28 tuổi. Như vậy, ông bà có thể dành thời giờ để chăm sóc bé Cristina.

Tháng 2 năm 1995, bé Cristina từ giã gia đình Dolfini để về nhà Lombardi. Ông bà Lombardi biết rõ những khó-khăn đang chờ đợi, nhưng ông bà không đắn-đo do-dự. Ngày nay thì ông bà không hối hận đã nhận nuôi bé Cristina. Trái lại bé đã mang đến cho gia đình ông bà một phúc-lành. Phúc-lành cho tình-yêu liên-đới. Tất cả các gia đình từng giúp đỡ bé Cristina vẫn giữ liên lạc và khi cần, sẵn sàng giúp ông bà Lombardi một tay.

Nhờ tình yêu qua "mạng-lưới liên-đới", bé Cristina đã thoát ra được cảnh tàn tật và hội nhập vào xã hội loài người. Bé đã Xưng Tội và Rước Lễ Lần Đầu năm 2002. Tháng 11 năm 2005, bé nhận bí tích Thêm Sức. Thật là một hành trình cam-go nhưng đã đạt kết quả tốt đẹp, vượt quá mọi ước mong. Hiện tại thiếu nữ Cristina có tính tình thẳng-thắn, đơn-sơ và bộc-trực. Cô gái thu hút cảm tình của người sống chung quanh, đặc biệt của các bạn học, tuy cùng lớp nhưng nhỏ tuổi hơn.

Tất cả những gì cô gái Cristina đạt được là nhờ tình thương liên đới và nhờ tấm lòng vàng của bậc cha mẹ nuôi mà ngày nay Cristiana mang họ Lombardi.

Ông bà Paolo và Elena Lombardi trầm ngâm nói:

- Chúng tôi tự nguyện không bao giờ phác-họa các kế-hoạch cho tương lai. Chúng tôi sống giây phút hiện tại và trong mức độ có thể tùy theo khả năng, chúng tôi cố gắng giúp Cristina hưởng trọn vẹn niềm vui mỗi ngày.

Bà Elena Lombardi đi xa hơn khi nói:

- THIÊN CHÚA đặt Cristina trên đường chúng tôi đi và chúng tôi đã tiếp nhận Cristina. Nhưng tôi giao kèo với Chúa như thế này: "Xin Chúa luôn luôn chỉ dạy cho chúng con biết phải làm gì".

("Messaggero di Sant'Antonio", Ottobre/2005, n.10, trang 34-36).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt